

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: HJEMKOMSTEN

Citation: Drachmann, Holger: "HJEMKOMSTEN", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 349. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid87772/facsimile.pdf>
(tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

HJEMKOMSTEN

Nu fløjter Finken og Droslen slaar,
Og Jorden damper af Grøde,
Og Landsbypigen til Grænsen gaar,
Sin Kærest, Husaren, at møde.

„Ak, hvor dog den Vinter var lang og trist;
Jeg gik som i Dvale bedøvet,
Og Fuglen den hang med Næbet paa Kvist,
Og vi begge var lige bedrøvet.“

„Naar Rygterne meldte om Slag og Saar,
Saa græd jeg mig Øjnene røde,
Og gerne jeg bytted med Fuglen Kaar,
Skønt Stakkelen peb efter Føde.“

„Jeg tænkte: Du har dog din Hjertansven,
Og kan dig ved ham forlyste;
Men faar jeg ej se min Husar igen,
Hvem skal da i Verden mig trøste?“

„Ja Vintren var dog saa lang og haard,
Jeg sørged mig næsten til Døde;
Men nu har de Orlov, og nu er det Vaar,
Og nu skal Husaren jeg møde.“

„Jeg ser ham for mig i Tankerne alt
Med brune og blussende Kinder,
Livagtig jeg ser ham, den lange Gestalt,
Hans Øjne som Solsikker skinner.“

„Med Haanden i Siden, saa rank som et Træ,
Han rider her ind over Grænsen,
Og Hesten pruster og kaster sit Knæ
Højt op imod Mulen og Trensen.“

„Jeg dukker mig ned bag den knoppede Hæk,
Herfra skal jeg ham overraske;
Jeg ser ham saa tydelig. Træk for Træk,
Dolmanen, og Sabel, og Taske.“

„Lidt mager; aaja, — men det bøder vi paa.
Hans Knøbelsbart er dog den samme,

Chakoen den sidder som før paa Skraa,
Og hans Klæder de slutter saa stramme."

"Jeg føler mit Hjerter saa hæftigt slaa,
Jeg løber, jeg tør ikke bie; —
For alle de tusinde Kys han skal faa!
Og for alle — nej rys, lad mig tie!"

"Jeg véd hverken ud eller ind med mig mer.
Det dufter af Høslet og Sommer,
Og Svalerne synge og Lærken ler;
Husaren, Husaren han kommer!" —

Og ovre ved Skoven, som højtidsklædt staar
Til Bryllupsfart lige paa Springet,
Hvor Landevejsstrimlen en Krumning slaar
Og taber sig atter i Svinget;

Dér hopper en hvid Række Støvskeer hen,
Og bliver saa atter borte.
En halv Snes Minutter, saa ses de igen,
Men nu er de tunge og sorte.

Det snubler, det slæber, det aser sig frem,
Det stønner, det bander og sukker,
Og Hestene luder med skamgnavet Rem,
Og Mændene nikker og dukker.

Først Ryttere; klædt som i Aske og Sæk,
Med Skam og med Skarn overstænket;
Saa Fodfolk; med stive og stirrende Træk
Som Glutten, hvem Knøsen har krænknet.

Og bagerst der rumler et Køretøj hen;
Saa tungt gennem Støvet det skurer.
Hvor Hjulet har drejet, dér bliver igen
Langs Sporet to sivende Furer. —

Saa drager de Grænsepæl-Linjen forbi.
En standser, og peger med Kolben:
„Her var, Musketerer, nok Fjenden før vi!
Der ligger ... se hist, under Stolpen ...!"

VAABENSMEDE

Fra Morgnen gryr
 Til Lyset fyr
 Og Nætterne med, om fornødent,
 Saa frejdig glad
 Sit Smedekvad
 Han synger, og slaar ufortrødent;
 Han slaar med sin Hammer, han svinger sin Tang,
 Han glæder i Essen den kolde Stang;
 Han hærder i Kølevandet
 Det Staal, som skal klinge med Kæmpeklang
 Og svinges i Kampen for Landet.

Og Foraar kommer med Bladsvøbsguld,
 Og Sommer med Blomsterflokken,
 Og Hæsten river det hele onkuld,
 Og Vintren spinder paa Røkken:
 Han staar ved sin Esse, han bli'er paa sin Post,
 Han helmer i Hede, han fortner i Frost;
 Han smeder til Bonden Bille,
 Til Væbner Daggert, og Sværd til Drost,
 Og til Bueskytterne Pile.

Og Aaringer komme og gaa igen.
 Bestandig den samme Scene:
 Han hamrer og hærder og stiller hen
 De blanke Vaaben til Slægtens Mænd,
 Ustandset, utrættet, alene.
 En Medhjælp blev der ham ej forundt,
 Ingen støtter ham i hans Dont,
 Selv maa han Bælgene drage;
 Selv maa han slide og selv maa han slaa,
 At Mændene ej uden Vaaben skal staa
 I Kampens de kommende Dage. —

Men kommer da Kampen? og véd han det vist? —
 Han smiler, og tørrer sin Pande,
 Og kigger mod Essens glødende Rist,
 Og tager en Slurk af sin Kande.
 Og nynner sin Vise, sit Smedekvad,
 Og stryger i Tanker langs Bilens Blad
 Med Neglene sorte og slemme,
 Og spreder de knudrede Fødder ad,
 Og synger med løftet Stemme: